

forsøgt at spille den Rolle saa godt, han kunde, med de Evner, han nu en Gang har til den Slags Ting, og at han derfor i sin Tale i Gaar blev meget hidsig, forstaar jeg saa inderlig godt; der er ikke noget at sige til det. Naar man tager en Bismarcksklump fra et Barn, skrigger det, det er der ikke noget at gøre ved, og jeg skal derfor heller ikke gaa stærkt i Rette med ham for hans øvrige Angreb paa mig, som han jo spækkede med adskillige Ukvemsord; jeg skal lade dem ganske ligge.

Jeg kan imidlertid ikke nægte, at jeg maa ønske de Radikale til Lykke med, at de nu, efter at det ærede Medlem fra Langeland er optraadt paa Arenaen, vel blive af med det ærede Medlem fra Middelfart som Ordfører, naar han nu faar den lidt pæne Retræte, som hans Partifæller selvfølgelig gerne ville give ham. (*Slengerik*: Det kunde De lide!) Nej, det kunde jeg slet ikke lide. Jeg vil saa inderlig gerne have det ærede Medlem til Ordfører for sit Parti. Det har nemlig affødt en Ting til. Det ærede Medlems høje Dannelse, og den Kultur, som faar Udtryk gennem det ærede Medlems hele Optræden og Udtalelser, er jo af den Art, at man derigennem klart og tydeligt har faaet Besked om, hvorfor man fra radikal Side nu aldrig mere taler om, at Danmark skal forsvares ved Hjælp af Kulturen. Man er selvfølgelig bleven inderlig overbevist om og klar over, at den Paastand, sammenholdt med, at det ærede Medlem er Partiets Ordfører — den gaar ikke; der er ingen udenlandsk Magt, der vil tage Hensyn til, at det ærede Medlem drager den i Møde og siger: her hjemme ere vi i Besiddelse af en overlegen Kultur, og derfor have I at tøffe af igen, eller, som det ærede Medlem i Gaar udtrykte sig: I maa dreje jeres intelligente Næser den anden Vej. Jeg er bange for, at han paa den Kulturs Vegne, han er i Besiddelse af, ikke vil være i Stand til at tvinge en fjendtlig Næse den anden Vej.

Jeg skal derfor ikke opholde mig ved det, det ærede Medlem sagde om Klodsmajorer og andet. Det, der er Hovedsagen i det ærede Medlems Udtalelser, er hans Forsøg paa at faa den nye Fortolkning, som det ærede Medlem fra Langeland har bragt ind i den Folkeret, de ærede Herrer have konstrueret, til at passe til den gamle. Dette Forsøg er, som jeg her har paavist, uhjælpelig glippet. Der er ikke noget at gøre ved det — det ærede Medlem maa virkelig give op. Jeg

forstaar, som sagt, hans Raseri, men jeg tror ogsaa, at naar han har faaet sundet sig en lille Smule, og det ærede Medlem fra Langeland har faaet givet ham et lille Kursus i, baade hvad han ikke mere maa sige, og i, hvad han fremtidig skal sige — ja, saa vil han saamænd nok atter blive den samme tapre Skræder, som han har været før. Han vil atter, naar han har sat sig ind i de nye Ting, han har faaet at lære, kunne drage ud i Landet, ud paa Kroerne, slaa syv med eet Smæk og synge en Vise, selv om det skal være paa en anden Melodi end den gamle.

Jeg skal derfor kun gøre endnu en lille Bemærkning til de Radikales hidtidige Ordfører. Det ærede Medlem fremsatte i Gaar en Bemærkning om, at hvis en Bølle truede mig med eller lavede sig til at give mig Prygl, vilde jeg gribe til Harens Vaaben. Nu var denne Udtalelse ganske uden fornuftmæssig Forbindelse med noget som helst af, hvad jeg havde sagt, og i og for sig er den jo, ligesom saa meget andet af, hvad det ærede Medlem sagde, ret letsindigt udslynget. Thi hvis jeg skulde gribe til Harens Vaaben, vilde det betyde, at jeg opgav hele mit hidtidige Standpunkt og sluttede mig til det radikale Venstres Standpunkt, der jo gaar ud paa ikke blot at forlange, at den enkelte skal gribe til Harens Vaaben, men at hele det Folk, de Herrer selv tilhøre, skal gribe til Harens Vaaben. Jeg vilde derfor ikke godt kunne gøre det uden at komme i stor Konflikt med mig selv. Udtalelsen er derfor ganske meningsløs. Den er i hvert Fald ganske meningsløs, hvis der ikke gennem den og gennem den Maade, hvorpaa den blev fremsat, tilsigtedes et rent personligt Angreb paa mig. Jeg skal derfor sige til det ærede Medlem, at en Bølle, der laver sig til eller truer med at overfalde en, benytter, i hvert Fald saa længe han laver sig til, kun sin Asenskæft, og at jeg ikke løber for Bøller, der bruge Asenskæft — det ved det ærede Medlem. Dernæst kommer Spørgsmaalet om, hvad jeg eventuelt vilde gøre, hvis denne Bølle blev færdig med at lave sig til. Nu er der jo nogle Bøller, der, naar det endelig kommer til Stykket, ere saa fejge, at de aldrig nogen Sinde blive færdige med at lave sig til, aldrig nogen Sinde naa til mere end til at bruge Asenskæften. Men lad os forudsætte, at det lykkes. Spørgsmaalet bliver da: Hvad vil jeg saa gøre, hvis den Bølle endelig bliver færdig og vil til at slaa? Ja, det kan